

Colofon

Titel: Ambidexter

Auteur: Janny van Rietschoten

Ontwerp boekomslog: Rick Dijis

Gepubliceerd via Brave New Books

©2024 Janny van Rietschoten

Niets uit deze uitgave mag worden overgenomen
zonder toestemming van de auteur

ISBN: 9789465126050

Inhoud

HARTSVRIENDINNEN	2
HAD JE GEDACHT!.....	6
ZOMAAR OP JE PAD!.....	7
VOOR HEM EEN ANDER!.....	20
GRENSGEVALLEN	21
SMAKELIJK!	23
VADER EN DOCHTER!.....	24
AMBIDEXTER.....	26
HIERO OP DE TIEN!	28
HET SAMENLEVINGS- CONTRACT.....	29
EKSTER-OGEN	35
GEDACHTEN ZIJN VRIJ!	36
STEKELIG!.....	37
GEEN WIFI! WAT NU?	38
DE VELDMUIS.....	39
'PAUL'	40
DE VORIGE NACHT.....	41
DE OVERWINNAAR!	42
VROEGER EN NU!.....	43
HET KAN VERKEREN!.....	47
VEILIG NAAR DE OVERKANT!	49

WAT EEN RIJKDOM!.....	50
PAPEGAAITJE LEEF JE NOG?.....	51
DAT IS HANDIG!	52
ROKEN VERBODEN?.....	53
SMOG!	54
OP ZEKERE DAG	55
RATTENPLAN!	56
BESCHERMD GEBIED!	57
BETER JONG GELEERD!	58
GOED BEZIG!.....	59
VREEMD VERHAAL!.....	61
ZE KUNNEN HET DAK OP!	62
ENKELE WEKEN EERDER	64
OOK GOEDEMORGEN!.....	65
VERRASSING!	66
DE DEVOTE LANGPOOT!	68
WIE HOUD ER VAN VIS?.....	69
NU WIJ HET ER TOCH OVER HEBBEN;.....	70
HONDS BRUTAAL!.....	71
HOOGMOED KOMT VOOR DE VAL!	72
DE DUBBELE REGENBOOG!.....	73
DE GEREDDE ZEEHOND!	74
SCOUT!.....	75
HELP!.....	77

BEKLEMMING!	78
RAMMEN MAAR!	79
BEJAARD ECHTPAAR	81
EZEL CHICO HEEFT GEEN PASPOORT!.....	82
DAAR WAS OVER NAGEDACHT!	83
MENSEN-KINDEREN NOG AAN TOE!	84
JE MOET ER MAAR OOG VOOR HEBBEN.	85
ZO LAS IK WEER EENS WAT!	86
CONTROLE	87
EEN WAAR KUNSTWERK!	88
NET HOE JE HET BEKIJKT!.....	89
DIEREN MANIEREN.	90
VROEG IN DE OCHTEND.....	91
DE VAATWASSER	93
ZWARE STORM 'CIARAN'	94
DE OPTOMETRIST!.....	95
OCH ARME!.....	97
OVERTOLLIG!	98
DA'S NOU OOK WAT!.....	99
HET BRITSE CRUISE- SCHIP. (Laatste nieuws!).....	100
EENS HEEL LANG GELEDEN... ..	102
DAT ZELFDE JONGENTJE;	103
EEN LICHTSTRAALTJE	104
IK OBSERVEER!.....	105

AARDAPPEL MOE-HEID!.....	106
BEDWANTSEN.....	107
VERTROUWEN!.....	108
PROTEST!.....	109
OOIT ZEI DE FRANSE LERARES.....	110
MIJN ANTHURIUM.....	111
IEDE WIEDE WIET, WAAIT WEG!.....	112
VERKIEZINGEN!.....	113
TE VOET!.....	114
TROUWENS;.....	115
ALS JE ALLES GEHAD HEBT.....	116
FASCINEREND?.....	117
LACHERTJE.....	118
HET ZILVERVISJE!.....	119
DAT WAS SCHRIKKEN.....	120
HET ZAL JE MAAR GEBEUREN.....	122
HUMOR!.....	123
KORT GELEDEN.....	126
EVEN JE OGEN WIJD OPEN.....	131
HERTENKAMPEN OPDOEKEN?.....	132
ALLES GEREGELD.....	134
UP-DATE!.....	135
SNEEUWVAL.....	137

SCHAAP-ACHTIG BÊTE!	139
NIEUWS VAN DE OPTICIËN	140
HET PIS- PAALTJE	141
IN ZWIJM!	142
DE TOEKOMST IS GRIJS!.....	143
NAVEL-STAREN!	144
FANFARE	145
TON PRATER	146
BETER GEEN WINDEIEREN LEGGEN!.....	153
DE DEURBEL!.....	154
ONRECHT!.....	155
HALIOTIS LAMELLOSA.....	156
FLEXIBEL.....	157
HANDIG DIE LIFT!.....	158
OVER DE HELFT!.....	160
TWEEDE PAASDAG.....	164
RIJKDOM	165
ATILLA	167
VERRASSEND!	170
VOGELZANG.....	171
EEN GAT IN DE LUCHT!	172
HOOFDZAKELIJK!.....	173
MANLIEF!	174
SPIJBELAAR!	177

DE HELPENDE HAND	178
HET ZAL JE GEBEUREN!	181
DWARSLIGGERS!	182
DE HERKANSING!	183
NOSTALGIE.....	184
WIE HET WEET MAG HET ZEGGEN.	187
STEMMEN IN DE NACHT.	188
DOOD EN TOCH LEVEND?	190
VOOR ALTIJD IN ONS HART!	191
VLINDERGROET	192
OPMERKING.....	193
DAPPER RUPSJE	194
BELEGEN	195
GESLOOPT!.....	196
DONDERDAG MARKTDAG!	197
OOGHEELKUNDE.....	198
ROUTE 31	202
VALENCIA.....	203
NOG EVEN DIT:	204
DOORSCHUIF-SYSTEEM?	205
OGENTROOST!	206

AMBIDEXTER

HARTSVRIENDINNEN.

65 jaar geleden, noemde een onderwijzeres ons ‘Janny in het kwadraat.’ Op 12- jarige leeftijd leerden wij elkaar kennen en op 13- jarige leeftijd waren we ‘dikke’ vriendinnen. Kwamen bij elkaar thuis over de vloer en deelden lief en leed. Enkele jaren later, waren de jonge jongens in ons geïnteresseerd. Vervolgens vonden wij een baan die bij ons paste en kregen ieder een vaste vriend. De één werd politieagent in Veenendaal en de ander machinist bij de Nederlandse Spoorwegen met als standplaats Rotterdam. Woonden dus niet bepaald naast elkaars deur. Wij trouwden en kregen kinderen, waar wij evenals de meeste nieuwbakken moeders, onze handen vol aan hadden. Daarbij nog die onregelmatige diensten van beide mannen, maakte het contact blijven houden er in die tijd, nog zonder mobieltjes, er niet echt gemakkelijker op. Onze contacten werden minder en verwaterde wat, tot onzer beider inmiddels volwassen kinderen de deur uit gingen en de computer uiteraard ook zijn intrek had genomen bij beide families. En hoera! Zo vonden we via-via; elkaar weer terug en was de vriendschap, tot beider vreugde weer helemaal als vanouds! Goed, we lopen uiteraard nog steeds niet de deur bij elkaar plat maar vinden onze contacten onvoorstelbaar dierbaar!

Wij hebben elkaars ouders en broers en zussen gekend.
Dat voelde zo rijk en eigen! Alweer 65 jaar geleden dus;
begon onze vriendschap, welke door de jaren heen,
ondanks alles heeft standgehouden en uiteraard nog steeds
onverbrekelijk is. Wat een onbetaalbare rijkdom!
Hartsvriendinnen voor het leven.
'Tot de dood ons scheidt' maar dan anders!

Ook dit keer werd er na telefonisch contact, een afspraak
gemaakt en zou de Janny uit Veenendaal met de trein een
dagje naar Brabant komen. Alwaar die andere Janny met
haar man samen, al 48 jaar woonachtig was en nog steeds
is. Er was dus een dag met tijdstip van aankomst bekend
maar door werkzaamheden aan het spoor, zou die reis een
mijl op zeven worden. Dus zou zij door die Brabantse
wederhelft, in Breda afgehaald worden. Hij was bijna
startklaar; toen plots de elektriciteit uitviel, vanwege een
grote stroomstoring. De auto van het echtpaar, stond zoals
gewoonlijk in de parkeergarage. Met afstandsbediening,
kon die garage desgewenst geopend worden. Nou; op die
bewuste ochtend dus even niet! Goede raad was duur! De
altijd vindingrijke man Frans, daalde vervolgens gewapend
met het keukentrapje de stenen trappen naar beneden af,
daar de lift het uiteraard ook liet afweten. Beneden
gearriveerd; krom hij op het bewuste trapje en met een
zwengel en bijna onmenselijke kracht, kreeg hij al
draaiend, dat zware rolluik omhoog. Hij reed vervolgens

zijn auto naar buiten en zette het voertuig op één van de parkeerplaatsen voor het appartementen- gebouw.

Buiten adem, klom hij de trappen weer op naar boven. Dronk snel een kop koffie en constateerde dat die stroomstoring inmiddels verholpen was. Hoe dan ook; hij vertrok richting Breda. De op reis zijnde Janny, had gezegd te hopen dat zij Frans daar zou zien! Waarop de Brabantse Janny haar gerust gesteld had met: ‘Frans ziet jou wél hoor! Maak je geen zorgen’ en zo was het ook inderdaad gegaan.

De thuis wachtende Janny, zat in haar moeders schommelstoel, verdekt opgesteld achter de prachtig bloeiende orchideeën en signaleerde de voor haar bekende wagen met inzittende personen. Dus stond zij al bij de voordeur klaar om haar vriendin met open armen te ontvangen. Maar kreeg ze allereerst een raffia-bandje om haar nek gehangen met daaraan een badge; waarop te weten een al eerder gemaakte foto van beide vriendinnen samen, door de uiteraard tevens in Veenendaal wonende echtgenoot Bob. Waarop de tekst ‘Al 65 jaar hartsvriendinnen.’ Inclusief de jaartallen. Zo’n badge hadden ze beiden en hielden dat uiteraard de gehele dag om en showden ze aan eenieder, die gevraagd werd er een blik op te werpen. Niet letterlijk natuurlijk he? Toch was het personeel op een terras waar zij plaatsnamen; niet bepaald onder de indruk. Voelden zich duidelijk enigszins ongemakkelijk met die situatie. Na 2 glazen

witte wijn; welke door de Janny's besteld waren, gaf men toe dat 65 jaar wel heel lang was en werd er vervolgens een minuscuul klein schaaltje met knabbeltjes bij ze op het tafeltje gezet. (Het kon er met moeite af, grinnikte het feestende 2- tal.)

Na zo'n uur samen bij-gekletst te hebben; kwam er in hun ogen, een nog amper volwassen jongen vragen of ze nog iets wilde bestellen misschien. Opnieuw toonde de dames hun badges en die jongeman bekende; voor hij weer naar binnen vertrok; dat hij zich geen enkele voorstelling kon maken van die 65 jaar. Om vervolgens 2 verschillende toffees voor de dames op het tafeltje te leggen, alvorens er afgerekend werd. In het centrum werd door hen beiden nog een winkel bezocht en bleek dat zij zonder het van elkaar te weten, ze elke ochtend precies hetzelfde ontbijt nuttigde en zelfs dagelijks dezelfde huidverzorging te gebruikten!

Ruim voor het avondeten arriveerde, zoals gepland de echtgenoot uit Veenendaal en was het duidelijk hoe meer zielen hoe meer vreugd! Ook nu weer werd en was het een onvergetelijke dag geweest en uiteraard voor herhaling vatbaar!

HAD JE GEDACHT!

Ik leverde strijd met een preuts stukje fruit
en kreeg in het geheel; zijn jasje niet uit want,
aldus verklaarde hij; ik ben een chique Paraquaya
en wil daarom echt niet dat ik in mijn blootje sta!

ZOMAAR OP JE PAD!

Over het volgende trieste verhaal, had men bijna een smartlap kunnen schrijven.

Ooit was er een baby te vondeling gelegd, voor de deur van een kindertehuis. Een opletende passant, zag tot haar schrik; het in een dekentje gerolde hoopje mens liggen. Zij hurkte voorzichtig neer om het op te kunnen pakken en aldaar naar binnen te brengen. Zo was althans het verhaal. Of had zij die baby er misschien zélf neergelegd. Daar ze niet wist wat of wat zij er mee aan moest? De vrouw liep resoluut richting tehuis en deponeerde vervolgens die baby op de balie, waarachter een belangstellende medewerkster haar afwachtend aankeek met de vraag; wat haar naam was. De vrouw antwoordde: ‘Amber. Amber de Passant.’ De volgende vraag was; of ze dan misschien haar adres en/of telefoonnummer mochten hebben. Waarop de vrouw meldde dit niet nodig te vinden. Want het was uiteindelijk niet háár kind. Ze zou binnenkort wel een keer langskomen om te vragen hoe het met die kleine ging en blij was te weten, dat die baby bij hun in goede handen was. Met enige twijfel moesten ze die vrouw tot hun spijt laten gaan. Die twijfel bleek echter niet ongegrond. Zo begreep men naderhand wel.

Zuster Sterre zat net te genieten van haar welverdiende kop koffie; toen haar naam omgeroepen werd.

Haar aanwezigheid op de afdeling verloskunde werd vanzelfsprekend op prijs gesteld en zelfs dringend gewenst; zo was al snel duidelijk.

Zij spoedde zich richting verloskamer en binnengekomen overzag zij met haar kennersblik, gelijk de benarde positie waarin de bijna barendende jonge Amber; (de door haar nog maar sinds kort geadopteerde dochter) zich bevond. In ijlt tempo ontsmette Sterre haar handen en ondersteunde die zwaar transpirerende en pijnlijdende lieve meid, welke totaal geen kracht meer had. Er moest snel operatief gehandeld worden. Uiteraard was het Sterre bekend, dat die nog bijzonder jonge Amber, zwanger was van een drieling en daarvan ook via een keizersnede verlost zou moeten worden. Er was haar voorzichtig voorgesteld, om vervolgens één of meerdere pleegouders voor de baby's te zoeken maar daar wilde Amber niets van horen! Haar drietal zou voor altijd bij elkaar moeten blijven. Maar hoe dan? Vroeg men zich af. Zij had uit ervaring; al te veel in haar jonge leventje meegemaakt. Aan Sterre had Amber toevertrouwd dat zij zelf ooit als baby te vondeling was gelegd en haar biologische ouders dus nooit gekend had. Ergens zou er een vrouw geweest zijn, welke zich als de eerlijke vinder gemeld had en dat zij de vondeling voor de deur van het kindertehuis had zien liggen. Desgevraagd gaf de vrouw haar naam op. Te weten: 'Amber de Passant!'

Dus werd de baby vanaf die dag; Amber de Passant genoemd. Achteraf toch wel enigszins verdacht daar die vrouw zich ondanks haar belofte; nooit meer bij het tehuis had laten zien of naar die baby geïnformeerd had. Zo harteloos zeg!

Hoe dan ook; Amber was inmiddels opgegroeid in dat bewuste kindertehuis. Niemand had ooit nog naar haar gevraagd. Zelfs niet met de vraag of ze het meisje misschien ook zouden kunnen adopteren.

Maar ze had in dat tehuis haar vriendjes en vriendinnetjes en ze zaten met elkaar op dezelfde school dus voelde zij zich er helemaal thuis, zolang ze daar mocht verblijven. Dat was dus tot haar achttiende jaar!

Daarna werd verondersteld dat zij nu inmiddels prima voor zichzelf kon zorgen en op eigen benen staan. Op die bewuste dag van haar 18^e verjaardag, had men geregeld dat Amber bij een echtpaar mocht komen wonen om daar als oppas voor hun kinderen te zorgen wanneer zij naar hun werk waren. Een schattige tweeling! Dat zag Amber al gelijk, bij de eerste kennismaking. Zij kreeg daar een ruime eigen kamer en elke maand een financiële bijdrage, waarvan zij onder andere haar eigen kleding en dergelijke kon bekostigen. ‘Zo far zo goed!’ Zij; Amber dus, had het daar prima naar haar zin en kon bijzonder goed met die kleintjes overweg. Daarover hield zij een dagboek bij. Altijd handig toch, misschien voor later. Je wist maar nooit! Wat minder prettig bleek, was dat die moeder van

het kroost regelmatig meldde over te moeten werken en soms zelfs met haar werkgever mee op zakenreis ging.

Nu had Amber wel geleerd om te koken maar dit was niet echt waarvoor ze aangenomen werd, zo zei ze. Waarop de man beloofde haar daarvoor extra te zullen belonen.

Toen diezelfde avond, beide kinderen al naar dromeland vertrokken waren en Amber vervolgens haar eigen kamer op zocht om haar geheime dagboek bij te werken; stapte de man zonder eerst aan te kloppen haar kamer binnen.

De rest liet zich raden! Hij was alleen en zij toch ook? Zo vleide hij. Amber herinnerde hem eraan dat hij getrouwd was en dus een vrouw had.

‘Te ver en te lang weg’ antwoordde hij.

Dus konden zij als twee eenzame zielen elkaar toch troosten en het fijn hebben met elkaar? Gelijk begon die man Ambers kleren van haar lijf te rukken en ontkleedde ook zichzelf. Eerst was zij te verbijsterd om te protesteren. Tot hij te ver ging en zij tijdens hun worsteling zijn gezicht openkrabde. Waarop hij vloekend haar met zijn vlakke hand in het gezicht sloeg! Amber protesteerde: ‘Jij smerige vieze gemene ouwe man!’ Waarop hij na zijn daad; voorstelde om de volgende dag, twee jonge mannen mee naar huis zou laten komen om haar te plezieren en uiteraard zichzelf! Amber schopte hem waar ze kon en smet op zijn vlucht, de deur achter hem dicht en draaide snel de sleutel om. De volgende ochtend liet Amber zich pas weer zien; nadat de man het huis verlaten had om naar zijn werk te

gaan. Allereerst nam zij een douche om alles van zich af te spoelen. Kleepte zichzelf en wekte snel de kinderen en zorgde voor hun ontbijt.

Vervolgens bracht zij die tweeling naar school en meldde daar, dat de politie langs zou kunnen komen, om de leerkrachten van het één en ander op de hoogte te stellen. Voor men vragen kon stellen, was Amber al snel vertrokken. Onderweg naar het politiebureau, om gewapend met haar dagboek open kaart te spelen. Oftewel een boekje open te doen! Voor de zekerheid vergezelde een agente Amber ter ondersteuning voor een onderzoek in het ziekenhuis en stelde voor; daarbij aanwezig te willen zijn. Tenzij Amber daar anders over dacht. Amber vond dat prima, iemand naast zich die eventueel het gebeuren uit eerste hand gehoord had.

In het ziekenhuis, constateerde men de verkrachting en helaas ook een geslachtsziekte!

Op een van de verpleegsterskamers; hadden ze nog een plekje vrij voor haar. Zodat ze bij kon komen van die hele afschuwelijke situatie, waarin zij ongewild terechtgekomen was. Waarschijnlijk zouden ook de kinderen, welke aan Ambers zorg toevertrouwd waren; door de politie van school gehaald en vervolgens naar het kindertehuis gebracht worden om daar te verblijven tot hun moeder weer thuis was. Dat stelde Amber enigszins gerust.

Ook dat de man inmiddels gearresteerd was en in afwachting van zijn veroordeling voorlopig opgesloten zat!

Na die afschuwelijke afgelopen nacht; kon Amber in die verpleegsters-kamer, proberen om te ontspannen en tot rust te komen. Hier was ze veilig!

De verpleegster met wie ze deze nacht de kamer zou delen; was een sympathieke vrouw met de naam: Sterre! Sterre van Antwerpen. Als Amber het tenminste door alle consternatie, goed onthouden had. Ook vond ze dat de naam Sterre, helemaal bij deze verpleegster paste, met haar ogen welke straalden als sterren en daar kwam nog bij dat ze héél goed kon luisteren! Eindelijk kon Amber in vertrouwen, met horden en stoten door alle emotie; gelukkig het hele verhaal kwijt. Op haar vraag of Sterre ook getrouwd was en misschien kinderen had waar Amber op zou kunnen passen als Sterre naar haar werk was; antwoordde Sterre haar dat ze helemaal alleen woonde. Geen man en kinderen had. Haar werk als verpleegster had ze eigenlijk al gewild vanaf de dag dat haar moeder Kim in het ziekenhuis opgenomen moest worden. Er te kunnen en mogen zijn voor de zieken groot en klein! Dat was in haar ogen, wel zulk mooi en dankbaar werk! Of eigenlijk wilde zij gewoon dat dit haar levenswerk zou worden. Maar zo sprak Sterre; wat wél zou kunnen; was

dat Amber als zij dat tenminste wilde; bij Sterre in huis zou mogen wonen. Prompt barste Amber weer in tranen uit. Dit keer waren het vreugdetranen, verklaarde ze zelf tegen Sterre. Dit leek bijna te mooi om waar te zijn! ‘Dat is voorlopig geregeld dus. Ten zij het jou tegenvalt en je liever weg zou willen natuurlijk. Jij bent vrij om te gaan en te staan waar je wilt maar vanavond ben ik ook vrij. Mijn auto staat hier op de parkeerplaats. Dus ben je van harte uitgenodigd om mee te rijden naar huis.

Sterre verheugde zich op deze verrassende logeerpartij. Opeens schoot haar een zin te binnen, welke zij ooit ergens gelezen had en wel de volgende: ‘Zelfs uit de allergrootste ellende komt vaak iets goeds voort!’ Een waar woord en vast en zeker ook voor Amber.

In de vooravond hadden Sterre en Amber allereerst in de eetzaal van het ziekenhuis de warme maaltijd genuttigd. Onverwacht rinkelde het mobieltje van Amber. Nerveus nam ze op en hoorde zij de geruststellende stem van de politieagent, die nogmaals ter bevestiging melde dat de bewuste man; voorlopig achter slot en grendel zat en stelde nu dus voor om onder begeleiding van de politie; haar eigendommen op te halen uit het huis. De kinderen bleken inderdaad; tijdelijk ondergebracht te zijn in het kindertehuis; tot hun moeder weer thuis zou zijn. Uiteraard ging Sterre met Amber mee onder politie-

begeleiding. En zo geschiedde. Eenmaal binnen daar; ging er een koude rilling door haar heen en na al haar eigendommen verzameld te hebben; was Amber zielsgelukkig, die deur voorgoed achter zich dicht te kunnen trekken.

Na weer helemaal bij Sterre tot rust gekomen te zijn; gaf Amber toe dat zij graag weer aan de slag zou willen gaan en eigenlijk ook het liefst in het ziekenhuis. Eventueel als vrijwilligster en misschien zou zij er zelfs een opleiding kunnen volgen. Allereerst maar eens op elke afdeling proefdraaien om te ontdekken, waar zij zich het meest op haar plaats zou voelen.

Ook op de kinderafdeling konden zij haar hulp goed gebruiken om bijvoorbeeld die kindertjes ter afleiding voor te lezen uit de daar volop aanwezige prentenboekjes met tekst op elke bladzijde. Zoals de daar ook aanwezige leuke boekjes van Rick Dijs! Amber was helemaal in haar element. Werken met kinderen was duidelijk wat ze het liefst deed. Toch was er iets vreemds aan de hand. In de ochtenden wanneer ze samen met Sterre het ontbijt nuttigde; voelde zij zich vaak misselijk. Van het eten kon het niet komen. Daar was niks mis mee. Misschien een reactie van het innerlijk tot rust komen en het verwerken van die nare ervaringen? Sterre had er zo haar eigen gedachten over en informeerde voorzichtig bij Amber of zij nog wel menstrueerde de laatste twee maanden. Waarop Amber zich realiseerde, dat dit inderdaad niet het geval

geweest was. Ze schrok en begreep wat dit zou kunnen betekenen. Sterre stelde voor, om een afspraak te maken bij de huisarts als zij het tenminste wilde, om daar samen een bezoekje te brengen. Voor de zekerheid zouden ze vandaag nog een zwanger-schap-test in huis halen.

De uitslag was helaas duidelijk! Amber in paniek snikte: ‘Sterre wat moet ik nu beginnen?’ Sterre had een verhaal en wel het volgende: ‘Amber luister eens; mijn moeder was een vrouw alleen. Ze werd in de steek gelaten, toen haar minnaar begreep dat zij zwanger was en wilde dat mijn moeder zich zou laten aborteren. Wat zij uiteraard weigerde. Zij wilde haar ongeborn kind beschermen en zelf houden. Een kind van haar zelf.

Haar eigen vlees en bloed! Dat ‘kind’ was ik ooit.
Via-via kwamen er fijne lieve mensen in ons leven
welke ons beiden adopteerden!

Stel je eens voor; zou jij het misschien leuk vinden om door mij geadopteerd te worden en misschien wel samen met jouw baby? Als jij dat zou willen natuurlijk he?’ Amber staarde even voor zich uit en fluisterde toen: ‘Dan heb ik eindelijk een Moeder en mijn baby een Oma! Stel je voor, dat zou geweldig zijn!’ ‘Wil jij dat écht Sterre?’ ‘Echt wel!’ ‘Weet je Amber, ik wil ook héél graag jouw moeder worden. Wij kunnen toch goed met elkaar over

weg en naar mijn idee; hebben we het ook best prettig samen. Dan gaan wij het zo spoedig mogelijk officieel regelen toch?’ Opeens scheen het leven Amber weer toe te lachen. Hoe bijzonder!

Toen bij de eerste echo geconstateerd werd; dat er niet één maar drie baby’s te zien waren, nadat ook de arts verklaarde: ‘Ik hoor één; twee nee; drie hartjes kloppen, was Amber bijna on shock! Drie baby’s! Dat kon ze nooit alleen af. Hoe moet dat nu Sterre?’ ‘Lieve Amber, dan adopteer ik niet enkel jou; maar ook de drie kleintjes. Tenminste; als alles goed zal verlopen tijdens de geboorte. Dan worden het drie bedjes; drie flesjes, knuffels en uiteraard voldoende kleertjes. Prachtig toch Amber? Dat kan sowieso geregeld worden.

Op Ambers verzoek mocht zij met ingang van de volgende dag, haar hulp en bijdrage leveren op de kraamafdeling om op die manier te ervaren hoe alles daar in zijn werk ging. Dat gaf haar afleiding en was tegelijk ook leerzaam. Samen met Sterre, zouden ze het redden. Ze stak haar licht op bij de verloskamer en leefde intens met de barendende vrouwen mee. Tevens had zij zich verdiept in de gang van zaken in geval van de keizersnede, waarbij zoals gebruikelijk een kinderarts aanwezig was en na de geboorte keek of alles volgens plan was verlopen en legde